SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 8. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 6 19. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 12 April 1900. | Expedition: Kungstensgatan 56. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 20:e Årg.

Georg Anthes.

Af tyska tenorsångare, som gästat vår operascen under senare år, är det ingen som haft sådana förutsättningar för att äfven vinna vår publiks ynnest, som den sachsiske kgl. kammarsångaren Georg Anthes, operans nuvarande gäst, hvilken nyss för första gången beträdde dess scen såsom Don José i »Carmen». Med en frisk och vacker röst af baritonklang, ett för scenen särdeles fördelaktigt yttre och med en framstående dramatisk talang är han säker om sin framgång, så mycket mer, som till hans smakfulla och uttrycksfulla sång kommer en mångsidighet som skådespelare, hvilken redan framträdt i de få partier hr Anthes ännu hunnit utföra här. Dessa partier tillhöra emellertid icke hans egentliga fack, som lär vara Wagnersångarens, ty hittills har han blott låtit höra sig i en fransk och två italienska operor. Emellertid lär hans gästspel här äfven utsträckas till Tannhäuser och Lohengrin — den rol hvari han här afbildats — samt Stoltzing i »Mästersångarne». Hur värderad hr Anthes är i sitt hemland framgår af det musikbref från Dresden, hvilket influtit i detta nummer.

Johann Georg Anthes är född d. 12 mars 1863 i Bad-Homburg von der Höhe. Härstammande från en gammal konstnärsfamilj egnade han sig efter afslutade skolstudier åt musiken och studerade hufvudsakligen violinspelet. Vid 18 års ålder vaknade hos honom begäret att blifva sångare. Han gjorde nu sina första sångstudier hos professor Julius Stockhausen, den berömde sångläraren, i Frankfurt am Main och begaf sig sedan till Italien att fortsätta sin utbildning i sångkonsten för prof. Cesare Galliera. Där gjorde han ytterligare grundliga tonstudier. Galliera anser han sig ha att tacka för en betydande utbildning af rösten, så att han därigenom bereddes möjligheten att blifva operasångare.

Sedan hr Anthes först under ett par år uppträdt som konsertsångare, gick han 1888 öfver till scenen. På stadsteatern i Freiburg (Baden) debuterade han först såsom Max i Friskytten. Där stannade han flere månader och kom sedan direkt därifrån till hofteatern i Dresden, där han nu har fast engagement till 1905. Efter tre och ett halft års verksamhet vid denna teater blef han där utnämnd till kunglig kammarsångare.

Georg Anthes.
(LOHENGRIN.)

År 1892 sjöng Anthes i Bayreuth, då han utförde Walter Stoltzings parti i de fyra representationer af »Mästersångarne i Nürnberg», hvilka detta år gåfvos därstädes. Hans gästresor ha fört honom till alla större teatrar i Tyskland, Österrike, Schweiz och Holland och dessa konstresor ha inbringat honom flere utmärkelser i form af ordnar, tilldelade af tyska furstar. Hr Anthes repertoar är ganska ansenlig. Den omfattar icke mindre än 86 partier, af hvilka han kreerat 30. Utom samtliga Wagnerpartier för hans röst har han sjungit Fra Diavolo, Masaniello i »Den stumma», Raoul i »Hugenotterna», Vasco da Gama i »Afrikanskan», titelrolen i »Robert», Johan af Leyden i »Profeten», Richard i »Maskeradbalen» af Ver-

di, Manrico i »Trubaduren», Hertigen i »Rigoletto», Othello, Faust, Joseph, Florestan i »Fidelio», Eleasar, Assad, Octavio i »Don Juan», titelrolen i Massenets »Werther», Samson, Edgardo, Ernani etc. etc.

Före hr Anthes' uppträdande i »Carmen» d. 6 d:s hade han tillfälle att samma dag låta höra sig på en i kgl. operans stora foyer af teaterchefen, kammarherre Burén, anordnad musikalisk matiné, som bevistades af konungen och kronprinsen jämte inbjudna medlemmar af diplomatiska kåren och statsrådet med fruar, medlemmar af hofstaterna m. fl. Å denna matiné utförde hr Anthes Wagners »Träume», Schuberts »Du bist die Ruh» och Rubinsteins »Geld rollt mir zu Füssen».

Vi emotse med stort intresse den främmande konstnärens fortsatta gästspel och äro kgl. teaterstyrelsen tacksamma för det nu mera hos oss sällsynta tillfället att ha fått göra bekantskap med en utländsk lyrisk artist, så framstående som hr Anthes.

Mästersångarne i Nürnberg.

Ur »Musikaliska kåserier» af *Andreas Hallén* *).

Redan 1845 efter fullbordandet af »Tannhäuser» gjorde Wagner ett utkast till »Mästersångarne».

Wagner uppsköt emellertid fullbordandet af sin skizz till 1862 och angifver själf såsom orsak härtill, att grundtonen i denna första skizz var alltför ironisk.

En viktig orsak till att han dock sedan åter upptog sin första plan var icke minst det nationella, folkliga ämnet, ty som bekant har Wagner alltid haft en stor förkärlek för den tyska folkdikten och folksägnerna.

Under 12:te och 13:de århundradena var det hufvudsakligen vid de tyska furstehofven diktkonsten växte och frodades. Under det följande århundradet inträdde ett djupt förfall, hvartill orsakerna voro mångahanda. En af de viktigaste orsakerna härtill var bekantskapen med den gamla grekiska och romerska litteraturen, som hade nyhetens behag och blef så allmän, att man med ett visst förakt såg ned på allt inhemskt. Man förlorade så småningom all känsla för det nationelt tyska, och den s. k. konstpoesien skrefs på latinska språket. Därigenom uppstod en skarp skillnad mellan konstpoesi och folkpoesi, hvilken splittring i ganska väsentlig mån påskyndade skaldekonstens förfall i Tyskland. Hofven samt ridderskapet och adeln vände sig från poesien, som råkade i händerna på »mästarne» — eller borgarne i de större handelsstäderna — och i stället för den gamla »Minnegesang» uppstod således »Meistergesang». Under det 16:e århundradet stod denna »Meistergesang» i sitt högsta flor men urartade småningom till en olidlig rimsmidarkonst.

Litteraturhistorien vet tillräckligt att berätta om »mästersångarskråets» underliga ordningsregler, som voro sammanfattade och uppteckade på en tafla eller »Tabulatur», hvilket namn ännu i dag fortlefver i Tyskland, såsom inbegrepp af all öfverdrifven formalism, i talesättet: »da geht's ganz nach der Tabulatur.»

Hans Sachs var utan tvifvel det 16 århundradets mest populäre skald i Tyskland, liksom han jämväl utgör den bäste och mest sympatiske representanten för det gamla mästersångarskrået.

Han föddes 1494 och dog 1576. Ehuru skomakare till yrket var han en af sin tids mest bildade män och hans beläsenhet sträckte sig öfver allt, som då för tiden fanns tryckt på tyska språket. Hans produktivitet var enorm och man räknar antalet af hans dikter till öfver 5,000. För reformationen blef han en högst betydande medhjälpare, och med en af hans mer bekanta dikter: »Die Wittenbergische Nachtigall, die man jetz höret überall» helsade han Luthers uppträdande. Under de följande århundradena råkade han i glömska och man bespottade till och med skomakarepoetens rimsmiderier.

Som förut nämnts, gjorde Wagner 1845 utkast till »Mästersångarne», som likväl fick hvila till 1862, då det ånyo upptogs och fulländades. År 1868 uppfördes verket f. f. g. under Bülows ledning och under Wagners öfverinseende i München, har därefter gått öfver alla Tysklands och Österrikes förnämsta scener och har äfven äntligen hunnit upp till oss i norden samt är sedan 1887 bekant både i Köpenhamn och Stockholm.

Redan vid verkets första uppförande i München 1868 uppstod en skarp meningstrid i pressen, som icke blott rörde sig om verkets form utan äfven om dess innehåll, hvilket senare stämplades som ytterst tendentiöst. Äfven hos oss har man velat göra operan till »ett tendensdrama af renaste vatten». Innan vi bemöta detta påstående, vilja vi i största korthet omnämna själfva operadiktens innehåll, hvad det sceniska beträffar.

Wagners dikt är ganska omfattande, och i originalupplagan af hans samlade skrifter (7:de bandet) upptager den icke mindre än 364 sidor 8:o.

Första akten, som försiggår i Chatharina-kyrkan i Nürnberg, gifver oss en bild af de gamle mästarnes sedvanor vid deras sammankomster, deras underliga ordningsregler och formalism i all sin pedantiska torrhet. Den unge riddaren Walther von Stolzing representerar däremot den fria fantasien och det skapande geniet i sin ursprunglighet och ungdomsfriskhet. Hans Sachs är förmedlaren mellan båda dessa ytterligheter. Den unge stolte riddaren vill emellertid, för att vinna den rike guldsmeden Pogners dotter Eva till brud, inträda i mästersångarskrået och sjunger som profsång en vårvisa, hvilken är mot skråets regler (tabulaturen), hvarför han förkastas af mästarne, men vinner Hans Sachs varma bifall. Walther har därmed fallit igenom.

Andra akten föreställer en gata i Nürnberg med Sachs' och Pogners bostäder belägna midt emot hvarandra i förgrunden af scenen. De båda älskande, Walther och Eva, mötas och besluta att fly. Hans Sachs har lyssnat till deras samtal, och som han intresserar sig för båda, beslutar han att omintetgöra deras öfverilade beslut. Beckmesser, den narraktige stadsskrifvaren, märkare i skrået och formalismens dumme representant per excellence, håller en serenad för Evas fönster i hopp att därmed röra hennes hjärta. Sachs börjar äfven att sjunga en visa för att öfverrösta honom, och grannarne, uppväckta af detta oväsen, rusa ned på gatan, råka i strid med hvarandra och det vildaste tumult uppstår. Nattväktarens rop gör slut på striden.

Tredje aktens första tablå är särdeles vacker och föreställer en rumsdekoration, Hans Sachs' verkstad och arbetsrum, i medeltidsstil. Den unge riddaren undervisas nu af Sachs i konstens regler och diktar den prissång, med hvilken han sedan vid midsommarfesten, som firas på en ängsplats utanför Nürnberg — den tredje aktens andra tablå — vinner Evas hand och mästerpriset. Slutet af operan, en apotheos öfver Hans Sachs, är en mångstämmig hyllningssång, buren på en mäktig koralmelodi, starkt påminnande om de gamla reformationssångerna från Luthers tid. Detta är i korthet handlingens innehåll. Vi hafva förut omnämnt, att man sökt stämpla denna dikt såsom ett tendensdrama. Walther von Stolzing skulle föreställa Wagner själf, mästerskrået däremot den äldre skolans inom den trängsta ram inrymda former, Wagners afundsjuka kolleger, samt slutligen en dum och fördomsfull, mot allt nytt stretande kritik. Men Hans Sachs' nobelt tecknade figur teg man alldeles ihjäl, då hans omnämnande kunde synas olämpligt för partiståndpunkten.

Hufvudsumman af detta slags be-

*) Med anledning af »Mästersångarnes» återupptagande på kgl. teatern taga vi oss friheten meddela följande ur »Musikaliska kåserier» af Andr. Hallén. (Chelius' förlag, 1894.) *Red.*

visföring är, att Wagner skrifvit »Mästersångarne» för att framhålla sin egen storhet gentemot hans föregångares litenhet. Mirabeaus's ord om Robespierre: »Den där kommer att gå långt, ty han tror på hvartenda ord han säger» har man icke utan skäl velat tillämpa på Wagner, och en sådan självförtröstan är ju ock ofta geniets bästa hjälp. Wagner har likväl aldrig, hvarken i tal eller skrift, med minsta ringaktning omnämnt hvarken de stora mästarne eller någon af sina samtida, så vida de menat ärligt och allvarligt med konsten.

Med Wagners död för flera år sedan tystnade förtalet något, och ehuru partistriderna ännu fortfara, bedömes hans lifsgärning nu dock mer efter sanningens måttstock. Man börjar därför inse, att den idé, som symboliseras i »Mästersångarne», ej bär omstörtningens prägel, ej betyder någon brytning med det gamla, utan att Wagner endast med poesiens hjälp vill söka försvara det nyas berättigande, men han antyder äfven, att detta kan hafva behof af det gamlas stöd. Hans Sachs, som ju egentligen är diktens hufvudperson, för tydligt nog denna förmedlingens talan, och man behöfver knappast leta länge i textboken för att inse, huru grundlösa motpartiets alla påståenden varit och fortfarande äro.

Vid operans första framträdande för den svenska publiken i april 1887, var öfversättningen af dikten verkställd af Frans Hedberg. Denna är gjord med stor omsorg och grundligt studium och är så mycket mer ett förtjänstfullt arbete af öfversättaren, som det säkerligen varit ganska svårt att försvenska en hel del af dessa gammaltyska ord och vändningar, hvilka knappast kunna i sin rätta betydelse återgifvas på vårt jämförelsevis ordfattiga språk. Utan tvifvel är också denna öfversättning vida bättre än någon annan af de, som förut verkställts af Wagners operadikter.

Det musikaliska behandlingssättet af dikten är i »Mästersångarne» detsamma som i »Tristan och Isolde». Om denna nyare forms estetiska berättigande äro åsikterna ännu ganska delade. Utan att blifva sina principer otrogen har Wagner på flere ställen i »Mästersångarne» användt en lyrisk visform, och äfven större ensemblesatser förekomma, där handlingens gång fordrar sådana. Så ligger Walthers härliga vårsång (»Börja på! Så ropte våren i skog») till grund för första aktens final, Beckmessers parodistiskt löjliga serenad för andra och Walthers prissång för tredje aktens finaler.

Man må ställa sig på hvilken ståndpunkt som helst, gentemot eller för Wagner, så torde man dock ej i sanningens intresse kunna bestrida, att melodibildningen i alla Walthers sånger är ovanligt skön, att harmonierna äro både nya och välklingande samt orkesterbehandlingen så originell och stämningsfull, som blott Wagner är mäktig. Att med ord söka beskrifva ett tondramas skönheter är öfver hufvud taget vanskligt, och må därför den, som intresserar sig för det märkliga verkets många och stora skönheter genom klaverutdraget söka taga kännedom härom.

Operarevy från Kongl. Hof-operan i Dresden.

Af *G. W.*

Då jag nu med längre tids mellanrum fortsätter min operarevy till Svensk Musiktidning — får jag samtidigt bedja dess ärade abonnenter om öfverseende, att jag börjar med några bemärkningsvärda representationer uti Dresdens Königl. Operahaus från förra århundradet. Den4:de nov. 1899 gafs näml. Gounods »Faust» eller »Margarethe», som den härstädes benämnes, med till en del ny rolfördelning. Margarethe gafs af Frau Krammer (en nyengagerad kraft) rätt förtjänstfullt, dock fattades henne den poesifulla uppfattning som man här fröjdas åt hos Frau Wittich, som eljes innehar partiet. Äfven den yttre apparitionen egnade sig ej så, som Frau Wittichs härtill. — Mefistofeles innehades också första gången af en ung amerikanare Mr Rains. Redan hans långa, smärta, eleganta figur verkade fördelaktigt mot hans föregångare Mr Nebuschka. I vokalt afseende behärskade han sitt parti fullkomligt och hans stora, sköna, omfångsrika basstämma var af bästa verkan. Plastik och spel voro äfven effektfulla — om än hans Mefistofeles var enligt åtskilligas omdöme i pressen något för salongsartad. Som Mr Rains är en i hög grad framåtsträfvande konstnär, kan man vänta att han snart fullständigt behärskar det tyska språket — ännu höres dock den utländska accenten. — Herr Anthes sjöng och spelte »Faust» oöfverträffligt och skördade enormt bifall. — Han är och förblifver publikens favorit och med skäl. — Nästa opera, där någon anmärkningsvärd förändring förekom var Halevys: »Judinnan», där i stället för hr Anthes och Frau Wittich, man fick nöja sig med Hr Giesswein, som Eleazar och Frau Krammer som Recca (Rachel).

Huru aktningsvärda deras prestationer än voro, så ledo de vid jämförelsen med de förut nämnda. — Mr Rains var, ehuru äfven ny i rolen, en utmärkt Brogni, hvilket äfven kan sägas om Herr Brag's »Majordomus». Också kommer till den 1:sta premieren under denna säsong näml. »Nubia», som gick af stapeln 9 dec. »Nubia» opera i 3 akter af Kalbach med musik af Georg Henschel, gafs i alla afseenden öfverlägset och Kongl. operans direktion hade lagt ned största omsorg vid instuderandet och ett stort arbete för dess framgång, men trots allt — blef den ingen repertoir-opera. Skulden därtill har nog den nyckfulla, oberäkneliga publiken. Texten är intressant. — Kalbach har tagit den från en novell af Voss. — Hufvudpersonen är målare. Att ingå i detaljerad redogörelse, förbjuder mig utrymmet. Komponisten, bekant som en utmärkt koncert- och oratoriesångare (bariton) är välbekant här i Tyskland. Sedan flere år är han bosatt i England. Hans opera »Nubia» bjöd på många skönheter i musikaliskt afseende och särskildt voro körerna alldeles charmanta. Hvad som klandras var hans ofta förekommande reminicenser från Leoncavallo. För att nämna något om det yttre voro Hr Riecks dekorationer alldeles mästerliga, särskildt var den spanska trappan i Rom beundransvärd. Kostymerna utmärkta. Den talrika kören liksom baletten hänförande. Kom så därtill att solo-partierna innehades af de allra förnämsta konstnärerna och att generalmusikdirektör von Schuch dirigerade, så kan man förstå, att premieren hade en glänsande succès. — Rolbesättningen var följande:

Frau Wittich — Nubia, Hr Anthes — Heinrich, Scheidemantel — Argante, Frk. von Chavanne — Teresa, Hr Perron — Fra Girolamo. Premièren bevistades af båda majestäterna. prinsessan Friedrich-August och Prinsessan von Anhalt. Vid andra representationen af »Nubia» hade Hr Perron »abgesagt», och så öfvertog komponisten själf hans parti. Sedan dess har operan, ledsamt nog, försvunnit fr. repertoaren, dock — som jag hoppas, — ej för alltid. Då jag endast kan omnämna ett fåtal af den omväxlande repertoirens pjeser, hvaröfver Kongl. Hofoperan förfogar, gör jag ett språng till den 8:de mars, då Marschners »Hans Heiling» gafs. I hvarje afseende en mönster-representation. Hr Perron i titelrolen, är snart sagdt däri världsberömd. Han har där tillfälle lysa med sitt intelligenta spel; och hans diaboliska spel och musik är af bästa art, — äfven var han vid briljant röstdisposition. Drottningen gafs af Fräulein Huhn, hvars majestätiska gestalt samt högdramatiska spel och sång är på sin rätta plats. Hr Giessen, med sin vackra lyriska tenor, var en lyckad Conrad — Frau Fröhlich som Gertrud äfven tillfredsställande. Anna sjöng Frau Krammer, eljes innehafves detta parti vanligen af Frl. Nast, (den täcka soubretten), hvilket äfven är lämpligare. Öfriga roler, kör och orkester voro utomordentliga. Operan dirigeras af hofkapellmäst. Hagen. —

Med den kännedom jag har, om Kongl. Operans solopersonal i Stockholm, finner jag »Heiling» med sin förtrollande musik vara värd att instuderas. Herr Forsell blefve säkert en öfverdådig Heiling åtminstone hvad det vokala angår. Fru Östberg som drottning, Hr Ödmann som Conrad, Anna — Fröken Thulin, Gertrud — Fru Afzelius tänker jag vore en utmärkt uppsättning.

— — — — — — — — — — —

Till »Läderlappen», som gifvits för utsåldt hus, liksom till Massenets »Werther», däri Hr Anthes firade stor triumf, hoppas jag få återkomma nästa gång. — Au revoir!

FÖLJETONG.

Musikaliska äfventyr i Böhmen.

Af *Hector Berlioz.*

Här afbröt berättaren och blickade mot himlen, liksom lyssnande; han tycktes höra en af sina älskade eolstoner, som sammansmälte med Webers romantiska melodier. Han bleknade, tårarna glänste i hans ögon. Jag aktade mig väl att störa detta exalterade tillstånd. Ändtligen återkom han till sig själf, aftorkade sina tårar, tömde sitt glas och sade:

»Förlåt, min herre, jag lämnade er för att ett ögonblick lefva i mina minnen. Weber skulle hafva förstått mig, liksom jag förstår honom; han hade hvarken hållit mig för en narr eller för en suput eller för ett helgon. Han har förverkligat mina drömmar, eller åtminstone gjort några af mina intryck åskådliga för den stora mängden.»

»Den stora mängden, säger ni? Gif akt på, kamrat, huru många människor ha märkt det ställe, som så mycket gripit er — jag har säkert träffat det rätta: klarinettsolot öfver tremolot i ouvertyren, eller hur?»

»Ja, ja! Tyst!»

»Nåväl, låt utföra detta sublima ställe, och af hundratusen, som hört Friskytten, ha kanske inte tio gifvit akt på detsamma.»

»Väl möjligt. Herre Gud, sådan värld vi lefva i!... Kort och godt, mina båda älskarinnor liknade alldeles Webers hjältinnor, och likasom i Friskytten, hette den ena Anna, den andra Agatha. Jag har aldrig kommit underfund med, hvilken af de båda jag egentligen älskade; men hos den glada var jag alltid sorgsen, under det att den sorgsna gjorde mig glad igen. — Kärleken kom mig att glömma mina himmelska konserter; den prästerliga kallelsen var liksom bortblåst. Min pastor märkte ingenting, Agatha visste intet om min kärlek till den andra, och denna lika litet om den förra. En dag svärmade jag vid Annas fötter, som hjärtligen skrattade åt min sång om »hunden, som skäller på månen»; jag sjöng med harpackompanjemang ett af mina mest patetiska stycken. Jag pauserade, och med hufvudet lutadt mot Annas knä, kysste jag ömt hennes hand, då hon skrattande utropade: »Ack, så tokig du är, men det gör ingenting, jag tycker ändå bättre om dig, än om Frans, den narraktiga människan, Agathas älskare!» — »Agathas — — älskare!» — »Vet du inte det? Han är alltid hos henne, när du är hos mig, hon har sagt mig allt.» — Ni tror kanske att jag störtade ut i fullt raseri, för att tillintetgöra de båda? Nej, jag fattades af denna kalla ursinnighet, som är fruktansvärdare än det vildaste utbrott; jag afbidade min rival vid hans älskarinnas dörr; jag tänkte ej på att hon bedrog oss båda och att hon hade samma skäl att beklaga sig öfver mig; jag ville icke ens att Frans skulle ana orsaken till mitt anfall, och jag skymfade honom så dödligt, att vi öfverenskommo om en duell följande dag, utan vittnen. Vi träffades äfven... och... gif mig ett glas vin!... och... skål, herre!... det kostade honom ett öga.»

»Jaså, ni duellerade på värja?»

»Nej, herre, på bössa, femton steg; jag sände honom en kula i vänstra ögat — han blef enögd.»

»Och död, förmodligen?»

»Ja, mycket död! Han störtade på stället. Med detsamma var det slut både med min vrede och min kärlek. Jag flydde åt bergen... och brydde mig hvarken om Anna eller Agatha. De hade kurerat mig för teologien... kulan ur min bössa kurerade mig för kärleken. En kula i vänstra ögat på er flickas älskare... det är ett probat medel, som jag rekommenderar er, om ni händelsevis skulle förälska er i två på en gång.»

Jag märkte. att min karl ånyo exalterades, hans ögon blefvo blodsprängda, han bet sig i underläppen, han skrattade ljudlöst — man känner detta infernaliska skratt! Jag måste förekomma ett utbrott. »Ni är trött», sade jag, »låt oss gå ut och röka en cigarr; ni kan under tiden sluta er berättelse.» — »Gärna», svarade han. Han gick till sin harpa och spelade med ena handen hela temat ur Feen Mab, som tycktes återställa hans goda lynne, hvarpå vi lämnade rummet. Jag mumlade för mig själf: sådan narraktig själ, och han: sådan narraktig musik.

»Jag uppehöll mig några dar i bergstrakten» — så fortfor min nya bekantskap i sin berättelse — »jakten och medlidsamt bondfolk förskaffade mig mitt uppehälle. Ändtligen anlände jag till Wien, där jag, ehuru ogärna, sålde min bössa och i stället köpte mig denna harpa. Jag blef detsamma som min far varit, en vandrande harpist. På torg och gator, utanför fönstren, helst hos folk, som ej förstodo musik, förvärfvade jag mitt uppehälle — en musikus vid Kärnthnerthor-teatern visade mig till denna middagspublik; kännare hörde mig väl med intresse. men gåfvo mig sällan något. Aftnarna var jag i kaffehusen och där hörde jag tvisten om edra kompositioner, där fick jag lust att höra er Fee Mab — sådant narraktigt stycke! — sedan har jag vandrat genom Böhmen och äfven varit i Prag. Vet ni, det är en musikalisk stad.»

»Verkligen?»

»Ni skall finna det. Men i längden tröttnar jag ändå på det vandrande lifvet. Stundom tänker jag på mina båda väninnor; det vore ändå roligt att förlåta Agatha, äfven om Anna i sin tur skulle finna för godt att bedraga mig. Dessutom hjälper jag mig endast nödtorftigt fram genom lifvet; min harpa ruinerar mig. Dessa fördömda strängar, som jag ständigt måste förnya! Vid det minsta regn springa de, eller ock blifva de så tjocka i midten, att de förstämmas och deras klang går åt fanders. Ni tror intet hvad det kostar mig!»

»Ack, min käre konstbroder, ni får intet klaga däröfver. Om ni visste, huru många strängar vid de stora teatrarna dagligen åtgå, till artisternas och direktörernas förtviflan, huru många sköna verk blifva icke outförbara, hvilka intressen lida ej! Direktörerna skynda till posten, ila till Neapel, strängarnas land, men ofta förgäfves. Det fordras tid och lycka till att ersätta en kvint af första ordningen.»

»Väl möjligt, men hvad hjälper det mig! Jag har en plan, som ni säkert skall gilla. Sedan ett par år har jag vunnit mycken färdighet på mitt instrument, och jag kan med all heder låta höra mig; jag har tänkt att med konserter i Frankrike, i Paris, kunna göra rätt goda affärer.»

»Konserter i Paris! Hahaha! Nu måste *jag* skratta! Hahaha! Tag inte illa upp; men detta förekommer mig lika roligt, som er mitt scherzo. Ni vill rikta er genom konserter i Paris, det är en äkta steirisk idé. Det måste *jag* känna; hör bara på. Den som ger en konsert i Frankrike måste erlägga en afgift åt staten? Vet ni det?»

»Åh, för tusan!»

»Det ges personer, som lägga beslag på åttondedelen af konserternas bruttoinkomst, ja, de kunna till och med taga fjärdedelen. Ni kommer till Paris; ni föranstaltar på egen risk en sorié eller matiné; ni betalar salen, eklärering, eldning, tryckningskostnad, biträde, kopister. Då ni ännu saknar rykte, så måste ni skatta er lycklig,

om ni inkasserar 800 francs; utgifterna uppgå till minst 600 — följaktligen återstår er 200 francs. Men dessa återstå er icke. Uppbördskommissarien tar dem midt för er näsa och tackar på det förbindligaste. Men inflyta — hvilket är mycket möjligt — endast 600 francs, så tar han ändå de 200, och ni får, för ert nöje att i Paris gifva en konsert, betala 50 till 100 francs, eller ännu mera.»

»Det är ju omöjligt!»

»Visst är det omöjligt, men så är det ändå. Jag var likväl så artig att medgifva er en recett af 800 eller 600 francs; men som en fattig, obekant harpspelare får ni inte tjugo åhörare. Till och med de berömdaste artister hafva gjort sådana erfarenheter. I Marsielle visade man mig en spegel, som Paganini sönderslog i förargelsen, då han vid en af sina konserter fann salen tom.»

»Huru? Paganini?»

»Paganini. Kanhända var dagen alltför varm. Ty det ges dylika omständigheter, mot hvilka i Frankrike äfven det största snille fåfängt skulle kämpa. Hetta, köld, regn, måltidens inträffande tidigare eller senare än vanligt — detta är konstnärens fiender. Ingen går på operan eller konserten, om det förorsakar honom den ringaste afvikelse från hans vanor, det minsta besvär, eller en alltför stor utgift. Begär att döda tiden, mode, nyfikenhet, en täflan mellan två bekanta virtuoser, likasom mellan ett par boxare, detta är de lokomotiver som föra oss till konstens tempel. Man erlägger visserligen ofta en oerhörd entré vid första uppförandet af en ny opera — men icke för att beundra och glädja sig åt verkets skönheter; på sådana löjliga idéer faller ingen; — nej, man vill bara veta, om pjesen gör fiasco eller ej, för att sedan ställa sig på segrarens sida. I sådant fall beror ock ingenting på köld eller hetta, regn eller snö — det är en batalj, ofta ock en exekution: där vill ingen felas. I Frankrike, min vän, måste man förstå att sätta publiken i traf, likasom man låter hästar trafva. Den som kan detta, är oemotståndlig för publiken, med undantag af vissa provinsstäder med deras antediluvianska plägseder.

Detta erinrar mig om en anekdot, som kanske är ny för er, och hvari Liszt och Rubini spela hufvudrollerna. Båda sammansvuro sig till en musikalisk expedition mot norra Frankrikes städer. Dessa båda tyckas väl bort förstå konsten att sätta publiken i traf. De anlända till ett sådant modernt Athen och annonsera sin första konsert; ingenting försummas — man ringer med stormklockan — ofantliga affischer — ett pikant program — kort sagdt, allt hvad som kan sporra vederbörande. Timman slår, de båda lejonen inträda i salen — de finna knappt femtio personer. Uppbragt häröfver förklarar tenorkungen att han icke ämnar sjunga. »Tvärtom», sade Liszt, »du skall ge ditt bästa; denna atomistiska publik är påtagligen eliten af hela trakten och därefter måste man traktera dem.» Själf börjar han och spelar praktfullt. Därpå sjunger Rubini med sin föraktfullaste falsett. Åter spelar Liszt, och sedan det är gjordt, framträder han för publiken, hälsar artigt och säger: »Mina herrar och min dam (ty där fanns bara en), jag tror ni ha nu hört nog musik; får jag nu be er visa oss den äran att supera med oss?» De femtio mottaga bjudningen och detta nöje kostade Liszt 1,500 francs. De båda virtuoserna ha icke förnyat försöket och däri gjorde de orätt. Ty vid den andra konserten skulle man slagits om platserna, i förhoppning om en lysande supé.

(Forts.)

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. April 1. THOMAS: *Mignon.* — 2 VERDI: *Aida.* — 4 R. WAGNER: *Den flygande Holländaren* — 6, 8 BIZET: *Carmen* (Don José: hr Georg Anthes fr. Dresden, gäst). — 7, 10 R. WAGNER: *Mästersångarne i Nürnberg,* komisk opera i 3 akter (Eva. Magdalena: fruar Lindberg, Jungstedt; Hans Sachs, Walter von Stoltzing, Pogner, Beckmesser, Kothner, David: hrr Lejdström, Ödmann, Sellergren, Forsell, Söderman, Adami; Vogelgesang, Nachtigall, Zorn, Eislinger, Moser, Ortel, Schwartz, Foltz, en nattväktare: hrr Lundmark, Grafström, Bröderman, Ericson, Henrikson, Mandal, Forslin, Nygren, Bergström). — 9 MASCAGNI: *På Sicilien* (Toriddo: hr Anthes); LEONCAVALLO: *Pajazzo:* (Canio: hr Anthes).

Vasa-teatern. April 1, 8 *Vermländingarne* (matiné).

Svenska teatern. April 1, 8 kl. 1,30: *Den ondes besegrare* — 1, 2—4. MILLÖCKER: *Tiggarstudenten* (Laura: fru Anna Brandt; 1 debut $^{31}/_{3}$) — 5—10 OFFENBACH: *Sköna Helena* (Helena: fru Anna Petterson-Norrie, 1:a gästuppträdande; Orestes, Bacchis: fruar Meissner, Lund; Paris, Menelaus, Agamemnon, Calchas, Achilles, Ajax I, II, Philocomes, Eutykles: hrr Schücker, Wahlbom, Lund, Ringvall, Svensson, Carlander, Borgman, Wahlberg, Ander).

Musikaliska akademien. April 1. SÅNGSÄLLSKAPET O. D:s matiné. Biträdande: frök. A. Thulin, hr C. F. Lundquist, k. hofkapellet. Dirigent: Dir. Mus. Ivar Hedenblad. — 8 Matiné af hr RICH. ANDERSSON. 1 Hans von Bronsart: Pianokonsert, Fiss moll, op. 10; 2 Mozart: Pianokonsert, A dur; 3 Paderewski: Fantasie-polonaise, sur des thémes origineaux. De utförande: elever af matinégifvaren. Biträdande: orkester under hr Tor Aulins direktion. — 9 Populär konsert af Lady WILMA NERUDA-HALLÉ; biträdande: frk. Johanne Stockmarr.

Vetenskapsakademien. April 3. AULINSKA KVARTETTENS 5 (sista) kammarmusiksoaré. 1 Brahms: Stråkkvartett C moll, op. 51 N:o 1; 2 Emil Sjögren: Sonat för violin och piano, N:o 3. G moll; 3 L. van Beethoven: Stråkkvartett, Ess dur, op. 74. — 8 Matiné af SEKELKÖREN. Biträdande: Frk. H. Edgren, hrr A. Asplund, G. Wennman, L. Lindblad, V. Viklund. Dirigent: hr Aug. Elfåker.

Från kgl. teatern ha vi att anteckna två märkliga nyheter: hr Anthes' gästspel och reprisen af »Mästersångarne». Med anledning af den nära inträffande påsken har utgifvandet af detta nummer måst påskyndas, så att vi åt dessa båda tilldragelser för tillfället sakna utrymme till utförligare redogörelse. Den tyske sångarens gästspel — det har för öfrigt påpekats i den biografiska uppsatsen å första sidan — skall i nästa nummer utförligare afhandlas. Så mycket må dock nu sägas, att hr Anthes vunnit fullständig succès med sin José i »Carmen», i sångens spel, samt äfven såsom Canio i »Pajazzo». Hans Toriddo är oss ännu obekant, i följd af en konsert, samtidig med hans uppträdande i detta parti i måndags. »Mästersångarne» mottogs nu af publiken med stort intresse och rikt välförtjänt bifall. Det storartade verket gjorde stort intryck, präktigt uppsatt, som det var, och med utmärkt regie af hr Elmblad samt förträffligt dirigeradt af hr Henneberg. Hr Ödmann var vid utmärkt röst och sjöng Walthers parti glansfullt, hr Lejdström var en öfver förväntan lyckad Hans Sachs, då man hade hr Lundquist i minne från förra uppförandet, af Beckmesser gjorde hr Forsell en mycket komisk figur och äfven hr Adami var såsom David rätt lustig, med berömlig tydlighet i textuttalet. Pogner och Kothen hade goda representanter i hrr Sellergren och Söderman. Såsom Eva var fru Lindberg ganska behaglig, men rösten var åtminstone första aftonen något sväfvande. Fru Linden återgaf på ett lyckadt sätt Magdalena. Vid förra uppförandet af »Mästersångarne», 1887, innehöll Sv. Musiktidning utförliga artiklar om det Wagnerska storverket, till hvilket vi sedan skola återkomma. I dagens nummer meddelas för öfrigt en uppsats om operan. — Svenska teaterns senaste operetter ha vi ej fått tillfälle att se och höra. De senare dagarnas konserter få vi omnämna i ett följande nummer; för de tidigare i denna månad redogöres här nedan.

Af konserterna i denna månad framträdde på dess första dag »Orfei Drängars» (O. D.) matiné i Musikaliska akademiens stora sal, fylld af åhörare, som vanligt, då denna »elitkår» å Upsalasångare konserterar. Direktor musices Iv. Hedenblad dirigerade äfven nu och hade denna gången en särskild anledning att gifva programmet omväxling med ett par orkesternummer, då hofkapellets biträde i alla fall behöfdes till första numret »Frithiofs saga» för soloröster, manskör, orkester af Max Bruch. Verket komponerades under hans uppehåll i Mannheim (1862—64) och utfördes här första gången för mer än trettio år sedan. Ämnet, taget ur Tegnérs bekanta dikt, kan därigenom vara lockande för en

svensk publik, men den tyska musiken är en modern dräkt som ej rätt passar de nordiska kämparne. Bäst är därför Ingeborgs parti träffadt, hvari en mera allmängiltig stämning kan uttryckas. Emellertid innehåller kompositionen enskilda stycken som äro mycket anslående. Sådana äro några präktiga körer, såsom »Tempelbranden» och »Vikingabalk» samt Frithiofs kamraters »Aska är templet» och »Nu sol går opp». Främst af solopartierna står »Ingeborgs klagan». Orkesterarbetet är gjordt med talang. Verket innehåller 1 Frithiofs återkomst 2 Ingeborgs brudfärd till kung Ring; 3 Frithiofs hämd — Tempelbrand — Flykt — Prestkör; 4 Frithtofs afsked; 5 Ingeborgs klagan; 6 Vikingabalk. Solopartierna sköttes förträffligt af fröken Thulin och hrr Lundquist, och körerna hade bästa sammanhållning, om äfven sångstyrkan stundom föreföll nog svag mot orkestern. På tal om denna må vi nämna de båda instrumentalnumren Wagner-sången Träume, särdeles fint instrumenterad af Joh. Svendsen, och Glinkas burleska »Komarinskaja», fantasi öfver ryska folkvisor, hvar i sin olika stil hedrande hofkapellet och dirigenten. O. D.-konserternas hufvudnummer äro och förblifva dock studentsångerna, detta visade också nu publiken genom det entusiastiska bifall de framkallade. Den omkr. 40 man starka kören visade denna gång ypperligt röstmaterial, i det hufvudstämmorna, tenorer likasom basar, klingade särdeles vackert, utan skärpa. Sångprogrammet var äfven väl valdt. Endast första a capellakören »O. D:s sång till glädjen» af Ruben Liljefors gjorde mindre godt intryck genom en tillkrånglad harmonisering, som knappt gjorde möjligt att sjunga rent, och en matt schwung. Kören sjöng vidare tre visor i folkton: »Skjön jomfru! luk dit vindue op» (dansk), »Og jeg vil ha'e mig en Hjertenskjær» (norsk), »nog minns jag hur det var» (svensk) samt »Dans ropte felen», »Stjernorna tindra re'n». Den komiska sången af Mendelssohn »Das Lied vom braver Mann», utförd af en duktig bas, och till slut den roliga franska dryckessången »Quand la mer rouge», apparut. Såsom extra nummer bjödos »Våren är kommen», Lange-Müllers vackra »Kormodsglandsen» och »Björneborgarnes marsch», hvilken publiken åhörde stående och helsade med entusiastiskt bifall, hvarmed för öfrigt publiken ej tröttnade förrän dir. Hedenblad ensam flere gånger fått inträda och med tecken visa att sångarne redan börjat aftroppa.

Den sista kammarmusiksoarén för året af Aulinska kvartetten hade på programmet två här ej förut gifna nummer, Brahms' första stråkkvartett och en sonat för violin och piano af Emil Sjögren, ett helt nyss fullbordadt verk. Af Brahms' tre stråkkvartetter op. 51, tillegnade hans vän, den berömde läkaren professor Billroth i Wien, är denna, som man ser, den första. Bland satserna i detta verk anslå mest de båda mellersta, synnerligast det lifliga allegrettot. Den första satsen är väl utarbetad och är, oaktadt en viss tyngd, i många delar intressant. Den mycket korta sista satsen är något för stormig och inkrånglad att vara rätt njutbar. Sjögrens nya sonat förefaller mindre enhetlig konstruerad än hans föregående men förnekar icke den värderade tonsättarens förmåga af vacker melodibildning och fängslande harmonisering, ofta ovanligt klangskön, stundom dock med något tvära dissonanser och modulationer. Sonatens styrka ligger i de mera utarbetade yttersatserna. Den af hrr Aulin och Stenhammar förträffligt spelade kompositionen väckte ett jublande bifall, som ej slutade förr än tonsättaren ett par gånger visat sig för publiken och mottagit dess tack. Soarén och säsongen afslutade kvartettsällskapet på ett värdigt sätt med Beethovens 10:de stråkkvartett, den präktiga »harpkvartetten», såsom den blifvit kallad för dess om harpan påminnande pizzicati. Att Aulinska kvartetten innan åhörarne aflägsnade sig genom varma bifallsyttringar fick mottaga deras tack för aftonen och spelåret säger sig självt.

Richard Anderssons matiné i Musikaliska akademien, hvarvid två af hans elever spelade hvar sin pianokonsert och en tredje en stor konsertfantasi med orkester, var rätt mycket besökt och bevistades af kronprinsens tre söner, af hvilka åtminstone de båda äldsta äro hr Anderssons elever. Konserten var intressant och omväxlande, gifven med biträde af Musikföreningens orkester och hofkapellister under hr Aulins ledning. Första konserten, af H. v. Bronsart, (född 1830) röjde dennes egenskap af stor pianovirtuos och elev af Liszt. Det är en brilljant och vacker komposition med Schumann och Mendelssohn till förebilder och till en del äfven Listz hvad instrumenteringen beträffar. Pianopartiet spelades med mycken klarhet och precision af fröken Gerda Janzon. I den därpå följande enkla och intagande Mozartkonserten återgaf fröken Valfrid Morling principalstämman klassiskt stilfullt, ehuru något kraftigare nyansering stundom varit på sin plats. Med slutnumret, Paderewskis på polska nationalmelodier byggda Fantasie, ådagalade fröken Anna Gihl en vacker pianistisk talang. Själfva kompositionen, något fantastisk, med pikant instrumentering, gör intryck af verklig »humoresk». Orkesterpartiet utfördes berömvärdt i alla tre numren.

Nyssnämnda konsert förhindrade bevistandet af Sekelkörens matiné, å hvilken utfördes körer af Söderman, Lagercrantz, Riedel och Thelenius samt af dirigenten, hr Elfåker (»Det skymmer på fjärden», solo och kör). Två solosånger af dir. Elfåker, »Kungasonen» och »Vårbrytning» sjöngos af hr Asplund, och violinisten frök. Edgren spelade Romance af Svendsen, Nocturne af Chopin samt »Biet» af Schubert. Programmet upptog äfven deklamation.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Sveriges musik på Parisutställningen. Den kommitté, bestående af Musikaliska akademiens sekreterare fil. d:r Vilh. Svedbom, kammarherre Axel Burén, förste hofkapellmästaren Conrad Nordquist, hofkapellmästaren Dente, musikdirektör Vilh. Stenhammar och kamreraren John May, hvilken åtagit sig att verka för svenska musikens representerande å Parisutställningen, har helt nyligen haft ett sammanträde. Då en svensk orkester ej kan sändas till Paris, får den stora utställningsorkestern på 130 man disponeras för en konsert med uteslutande svenskt program, hvilken skulle gifvas någon dag under kung Oscars väntade besök i Paris. För planens realiserande kräfdes dock en summa af 15—20,000 kr., den man hoppades få på privat väg insamlad. Programmet är ännu icke uppgjordt.

I fall, som man har anledning förmoda, konserten kan komma till stånd, skall förste hofkapellmästaren Nordquist resa till Paris för att där inöfva de slutligen fastställda kompositionerna samt dirigera konserten. Huruvida några flere svenska musici komma att medfölja hr Nordquist är ännu icke afgjordt.

Ofvannämnda sammanträde egde rum under presidium af kronprinsen, som är företagets beskyddare. Af den behöfliga penningsumman lär halfva beloppet blifvit garanteradt. Bland tecknarne märkes främst konungen.

Då en del af garantibeloppet ännu återstår att fylla, pågår teckningen, som kan ske hos någon af kommitténs ofvan nämnda medlemmar samt generalkommissarien A. Thiel, prof. L. Stavenow och grosshandlare Ernst M. Bratt i Göteborg.

Påsk-konserter. Till förmån för frimurarebarnhuset gifves, såsom vanligt, Haydns oratorium »Skapelsen» Långfredagen d. 13 april kl. 8 e. m. i Östermalms kyrka. Solopartierna utföras af frök. Thulin samt hrr Lundquist, Malm, Sellergren och C. Lejdström. K. hofkapellet biträder under hr Hennebergs direktion. Generalrepetitionen eger rum dagen förut å samma tid.

Bellmanskörens vårkonsert, påskdagen kl. 8 e. m. gifves med biträde af fru Dav. Afzelius, operasångarne H. Malm och Oscar Bergström samt dir. V. Wiklund under hr Erik Åkerbergs direktion.

Aulin-Stenhammar-konsert. Hrr Tor Aulin och Wilh. Stenhammar gifva torsd. d. 19 d:s en konsert i Vetenskapsakademiens hörsal, ett musiknöje, som säkert blir mycket lockande.

Hr Åke Wallgren, en i landsorten mycket värderad bassångare, en längre tid anställd vid Lombergs operasällskap, lämnar detta för att debutera å operan härstädes.

Upsalasången på Parisutställningen. Man arbetar för närvarande med all energi i Upsala för att få den bebådade turnén af en elitkår Upsalasångare till Paris till stånd. Kören lär komma att bestå af omkring 100 sångare, och för att få denna kör så gedigen som möjligt kommer man att utsända cirkulär till gamla, välkända Upsalasångare med begäran om deras medverkan.

Hvarje körmedlem skall ställa en garantisumma af 150 kr. till bestyrelsens disposition, hvilken summa dock, ifall inkomsterna det medgifva, efter turnéns slut återställes jämte del i möjligen uppkommet öfverskott. Förra gången en dylik turné gick af stapeln var garantisumman 100 kr. och utdelningen uppgick till 140 kr. Denna gång har garantisumman måst ställas högre till följd af de under utställningen betydligt fördyrade lefnadsomkostnaderna.

Bestyrelsen har underhandlat med operasångaren Lundqvist om hans medverkan. Huruvida hr Lundqvist kommer att följa med är dock ännu ej afgjordt.

Meningen vore att sedan kören samlats i Upsala, skulle där några repetitioner hållas, sedan generalrepetition gifvas offentligt i universitetsaulan, och den första konserten i Stockholm. Härifrån skulle en turné anträdas genom mellersta och södra Sveriges städer, förmodligen Linköping, Jönköping, Göteborg, Halmstad, Helsingborg och Malmö, hvarefter kosan skulle ställas till Köpenhamn. Från Köpenhamn skulle kören resa genom Tyskland med konsertgifvande i Hamburg, Berlin, Dresden och Köln till Paris, där två eller kanske tre konserter skulle gifvas i Trocaderopalatset.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande har nu till sina ledamöter börjat utdela 1899 års kvartetthäfte, det trettonde i ordningen sedan sällskapet stiftades 1884. På grund af det stora medlemsantalet — för närvarande öfver 1,200 — torde det dock dröja ännu några veckor innan häftet hinner utdelas till samtliga medlemmar. Häftet innehåller kvartetter af Gottfr. Kallstenius, G. T. Lundblad, S. Widéen, Alfred Berg, Aug. Körling och A. M. Myrberg. Samtidigt har sällskapet utsändt den årligen utkommande matrikeln öfver ledamöterna som jämväl innehåller porträtt i autotypi af kompositörerna i årets kvartetthäfte.

Ny svensk originalopera. En originalopera med titel »Gunlögs saga» har enligt Lunds Dagblad utkommit i klavérutdrag. Kompositör är fil. licentiaten Preben Noderman. Libretten till den nya operan är författad af fil. kand. K. Stierna.

Svensk pianist i Berlin. Fröken Dagmar Moltrecht från Stockholm, elev af Klindworts-Scharwenkas konservatorium, där prof. Mayer-Maar varit hennes lärare, skulle i slutet af febr. uppträda i Saal Bechstein och utom soli spela en duo af Sinding med den norske violinisten Olsen.

En svensk sångerska, som studerat i Paris, fröken V. Bergendahl, har uppträdt i Prag som Isabella i »Robert» och gjorde rätt mycken lycka, meddelas till en landsortstidning.

»Dockan» på turné. Direktören för Kasino i Köpenhamn, hr Rich. Schröder, anträder den 15 maj en turné med »Dockan» och besöker landsorten i Danmark, Norge samt södra Sverige, möjligen äfven Finland. Antagligen kommer fröken Helma Nelson att utföra titelrollen. Operetten står, som bekant, på dir. Ranfts repertoar och kommer troligen att förut gå öfver scenen på Svenska teatern.

Musikhistoriska museet i Stockholm, det ännu ej öppnade, under bildning varande museet för musikinstrument m. m., för närvarande logeradt i operahuset, är föremål för en särdeles sympatisk uppsats i en tysk facktidning »Der Deutsche Instrumentenbau». Till uppsatsen äro fogade bilder, dels af museiinteriören, dels af de båda män, som inlagt den förnämsta förtjänsten i museets tillkomst, nämligen sekreteraren vid k. teatern hr Johannes Svanberg och hr Carl Claudius i Malmö.

Från andra land.

August Ennas opera »Flickan med tändstickorna» har nyligen uppförts på operan i Amsterdam och blifvit mycket väl mottagen. Kritiken anser dock att kompositören gjort väl mycket af den orkestrala skildringen, men att musiken besitter större enhet i sin stil än »Kleopatra».

Utmärkelser. Operasångerskan Nellie Melba har, efter sitt första uppträdande med så enorm framgång i Berlin m. fl. tyska städer, af kejsar Wilhelm utnämnts till k. tysk kammarsångerska och af kejsar Frans Joseph i Wien rönt samma utmärkelse. — Till hofpianist har fru Teresa Carreño kallats af konungen af Würtemburg.

Petersburg. I början af mars firade här operakomponisten, musikkritikern och konservatorie-professorn Nikolai Solowjeff efter 30-årig verksamhet sitt jubileum, då hans opera »Cordelia» d. 12 mars uppfördes på Maria-teatern under rik hyllning med lagerkransar etc. Solowjeff har äfven komponerat en opera med titeln »Wakul der Schmied» och är som komponist en epigon till Glinka och Seroff.

Mascagni lär ha haft betänkliga motgångar under sin stora konstresa i Ryssland. Hans konsert i Petersburg hölls för halftom salong, och Mascagni blef i tidningarna föremål för stränga domar både som dirigent och kompositör. I Moskva gick det honom ej bättre. Redan veckor i förväg hade man med kolossala reklamer annonserat en Mascagnikonsert, men då denna ändtligen skulle gå af stapeln, visade sig intägten vara så liten, att den icke ens förslog till kostnaden för belysningen i konsertsalen. Mascagni föredrog då att inställa konserten och omedelbart afresa från Ryssland.

Dödsfall.

Bechstein, Carl, kommerseråd, berömd pianofabrikant och grundare af den berömda firman, f. 1 juni 1826 i Gotha, sedan 1856 etablerad i Berlin som fabrikant, † därstädes 6 mars.

Grützmacher, Leopold. D., god violoncellist, professor och konsertmästare vid hofkapellet i Weimar sedan 1876. Han var elev af sin berömde broder, violoncellvirtuosen Friedr. G. och har komponerat lyckade saker för sitt instrument. F. 4 sept. 1835 i Dessau † d. 26 febr. i Weimar.

Jauner, Franz von, direktör för Carl-teatern i Wien, förut direktör vid hofoperan och Ringteatern därstädes, † 26 febr., 68 år. Ekonomiska bekymmer dref honom till att med ett skott ända sitt lif.

Margadant Willem, violinspelare, konsertmästare, f. 1848 i Rotterdam, † i Göteborg d. 2 april. M. som under senare år varit anställd i Stora teaterns orkester i Göteborg, har i åtskilliga svenska landsortsstäder gjort sig bekant, då han för flere år sedan reste omkring och konserterade med eget kapell.

Porträttet i dagens nummer

är från Just. Cederquists kemigrafiska atelier efter kabinettsfotografi af hoffotografen W. Höffert i Berlin.

Skandinaviska Pianofabriken,

32 Mäster-Samuelsgatan 32,

rekommenderar

sin tillverkning af utmärkta, af framstående musici vitsordade **Pianinos** och **Orglar** till billiga priser. Full garanti. Goda betalningsvilkor. Begagnade instrument tagas i utbyte. *Begär priskurant.*

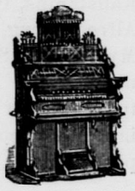

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 20:de årgången. — ***För hvarje musikaliskt hem,***

*utgifves 1900 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter** med **biografier** och **musikbilaga.** Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af **5 kronor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kungstensgatan 56,** 3 tr., i **bok-** och **musikhandeln,** å posten och tidningskontor. **I landsorten** prenumereras bäst å **posten.***

***Porträtt med biografi:** N:o 1 Jac. Ax. Josephson, N:o 2 Wilma Neruda-Hallé o. E. N. Méhul, N:o 3 Johanne Stockmarr o. C. F. Lundquist, N:o 4 Teresa Carreno.*

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen **första** pris, in- och utrikes.

Flyglar och Pianinos

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Frans Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musikläraringnor.

Frankel & C:os

Pianofabrik.

Förstklassiga, prisbelönta Pianinon och Flyglar.

Äldre tagas i utbyte.

Drottninggatan 38.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** verldsberömda Flyglar och Pianinos.

George Armin.

Prospekt gratis.

Utbildning af den mänskliga rösten enligt grundsatserna för en AUTOMATISK röstbildning. (Skola för sångare, skådespelare och talare.)

LEIPZIG. Georgenstrasse 36 B^II.

Förstklassiga **Pianinon** och **Flyglar** efter Steinways nyaste system samt **Orgelharmonium** med pat »pipton» och »pedalbas,» belönade med **20 första pris** från in- och utlandet, tillverkas af **ÖSTLIND & ALMQUIST, Arvika**

Lager och filialexpeditioner:

STOCKHOLM 50 Vasagatan 50, 1 tr. | GÖTEBORG 18 Västra Hamng. 18.

Danskomponisten

Henning R. Wejdling

utför på **Baler, Soiréer och Bröllop** — mindre och enklare danstillställningar äfven — *utmärkt vacker, storslagen* och *taktfast*

*** * DANS-MUSIK * ***

på piano. — Mångårig vana och erkänd skicklighet. — Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad,

36 Malmskilnadsgatan 36, 1/2 tr. t. h.

Referens: *Hofmusikhandlare Lundquist,* Telefon: *Brunkeberg 8 09.*

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. **Frans J. Huss.**

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Svensk Musiktidnings musikbilaga

1899

till helårsprenumeranter utgöres af

MUSIKALBUM

XII

10 sidor, innehållande

för piano 2 händer:

Wilh. Stenhammar: Ur musikdramat »*Gildet på Solhaug*». 2:a aktens introduktion (införd med benäget tillstånd af Det Nordiske Forlag, musikförlag. Henr. Hennings, Köpenhamn);

Em. Sjögren: *April,* skiss;

Gust. Hägg: *Pastorale;*

Fr. Zierau: *Vildros;*

för en röst med piano:

Aug. Elfåker: »I skogen dväljes jag stilla» (A—tvåstr. D).

Pris 1 krona.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu à **2 kronor** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan n:o 54.

Innehåll: Georg Anthes (med porträtt). — »Mästersångarne i Nürnberg», ur Musikaliska kåserier af Andr. Hallén. — Operarevy från kgl. hofoperan i Dresden, af G. W. — Följetong: Musikaliska äfventyr i Böhmen, af Hector Berlioz (forts.). — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från andra land. — Dödsfall. — Annonser.

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1900.